

יאניקי סוריאראצ'י

(סרילנקה)

הכובע
הלא-נראה

Janaki Sooriyarachchi

כתבה וציירה

היחיד בכל העיירה שמוכן היה לצחוק היה טום הקטן.
 אפילו כשכל האחרים היו קודרים טום תמיד חייך
 ונראה מאושר. אנשי העיירה לא אהבו את טום, כי
 הוא חייך וצחק כל הזמן.
 הם רגזו עליו כי צחק, אך הוא לא כעס עליהם על כך.
 הוא הצטער על מצב הרוח החמור שלהם.
 "הלאואי ויכולתי לגרום להם לצחוק. אבל איך?" הוא
 שאל את עצמו.
 "אני חייב למצוא דרך ולהצחיק אותם."

לפני שנים רבות הייתה עיירה בה חיו אנשים מוזרים.
 ארשת פניהם הייתה תמיד חמורה והם לא חייכו אף
 פעם.
 כשהמלך בא לבקר בעיירה זו, הוא ניסה לשעשע את
 האנשים ולגרום להם לצחוק אותם. אבל למרות כל
 מאמציו הוא לא הצליח בכך.
 האנשים בעיירה היו כל כך אומללים שפניהם נעשו
 מכוערים, וחולים כל הזמן.
 הם גם לא אהבו לראות אנשים שמחים

יום אחד ישב טום בצל עץ גדול וחשב
איך להצחיק את אנשי העיירה.
ופתאום קם ורץ הביתה.

כובע מיוחד היה לטום. הכובע הזה עשה הכל
מאשר טום אמר לו.
אם טום אמר "קפוץ!" הכובע קפץ.
אם טום אמר "רוץ" הכובע רץ.
אם טום אמר "רקוד!" הכובע רקד.
אלא שהכובע הזה היה לא-נראה. איש, מלבד טום,
לא יכול היה לראות אותו.

הכובע הלא-נראה קפץ,
הסתחרר, הסתובב ועף
משם.

הוא התגלגל באוויר לאורך
הדרך, אך איש לא יכול היה
לראות אותו כי היה זה כובע
בלתי-נראה.

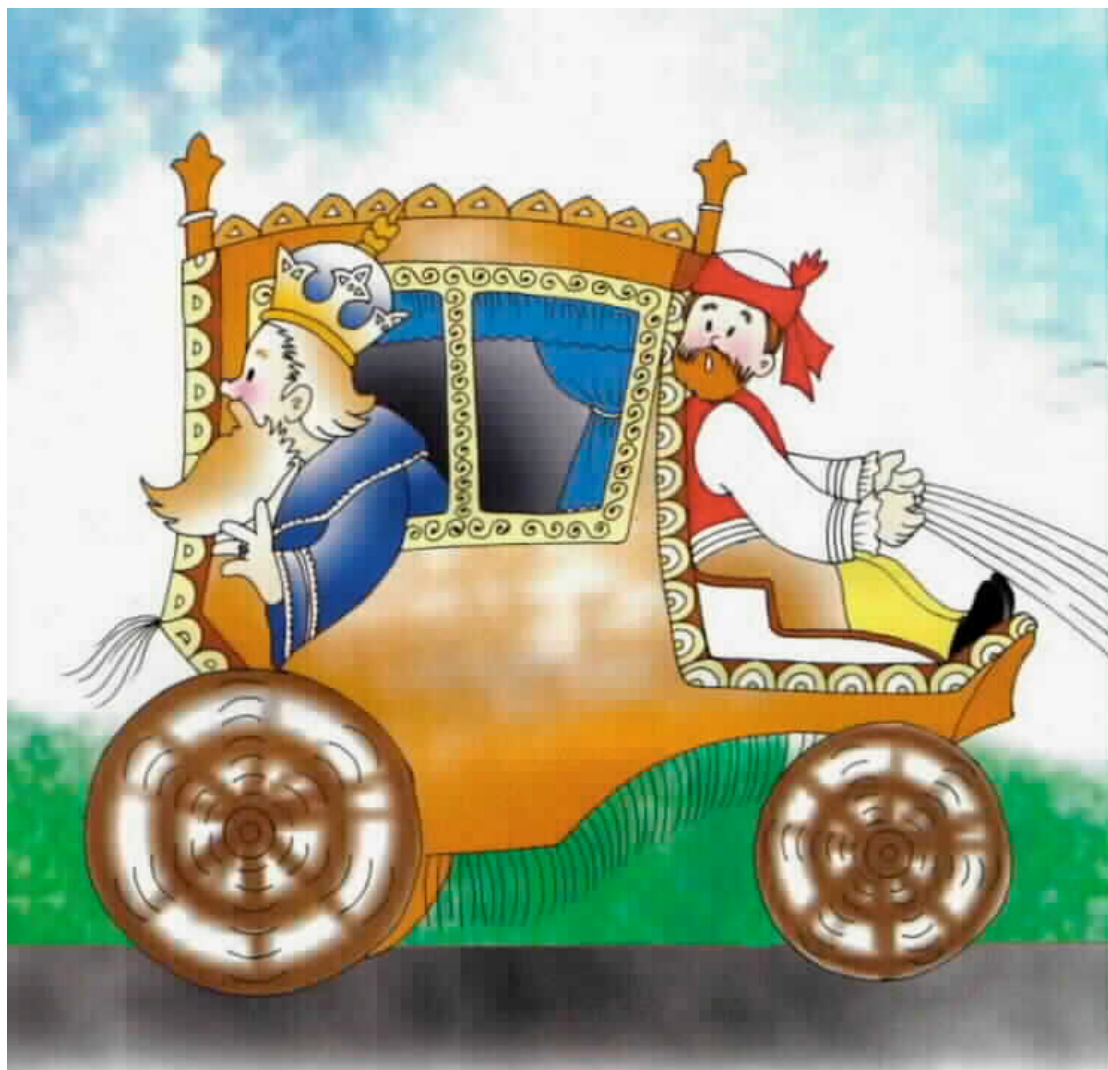
מה עשה טום?
הוא רץ אל הכובע שלו ולחש משהו לתוכו.
מה אמר לו? איזה סוד היה זה?

"מה קרה לו? מדוע הוא צוחק?"
אחד העוברים נזף באיש הצוחק. אבל אז הכובע
קפץ עליו והתחיל לדגדג גם אותו.
והאיש השני התחיל לצחוק גם כן "הו-הו-הו"
וכשהאיש הבא פתח את פיו כדי לנזוף בשניהם,
הכובע קפץ גם עליו ודגדג אותו. וגם הוא התחיל
לצחוק.

בדרך עבר אדם קודר מאוד.
ופתאום הוא התחיל לצחוק
"הה-הה-הה"
הוא צחק כאילו מישו מדגדג אותו.
עברו אנשים אחרים והביטו בפליאה. הם עצרו והסתכלו
על האיש הצוחק.

תוך זמן קצר נודע למלך שבעיירה קורה משהו מוזר. הוא בא לראות זאת בעצמו. הוא הופתע לראות שאנשי העיירה צוחקים, וזה שימח אותו מאוד.
 "זה נהדר" אמר המלך "מי גרם לאנשים לצחוק כל כך חזק?"
 המלך הורה לאנשיו למצוא את מי שגרם לאנשי העיירה לצחוק באושר.

ומי שרק פתח את פיו, הכובע דגדג אותו מיד. הכובע הלא-נראה עבר את כל העיירה, קפץ מאיש אחד לשני ודגדג לכולם.
 ובסוף היום כל העיירה צחקה בשמחה.

המלך היה מאושר והודה לטום שגרם אושר
לאנשי העיירה.
וגם נתן לו מתנות רבות.

אנשי המלך חיפשו בכל העיירה ובסוף מצאו את מי
שגרם לצחוק זה.
זה היה טום הקטן.

"כמה נעים לצחוק" אמרו האנשים, כשהבינו את ערך הצחוק. ומאז שהאנשים בעיירה התחילו לצחוק העיירה נעשתה יפה יותר וגם הם נעשו יפים יותר. מאז קוראים לעיירה "הכפר הצחוק".

אבל טום התחלק במתנות אלה עם כל אנשי העיירה. זה גרם לאנשים עוד יותר אושר והם צחקו יותר. פניהם נעשו יפים, כי הם צחקו כל כך ולבותיהם התמלאו בשמחה. והם לא חלו כבר יותר אף פעם.